

Sygn. akt: II C 2560/14

UZASADNIENIE WYROKU Z 16 STYCZNIA 2015 ROKU

SĄDU REJONOWEGO DLA M. ST. WARSZAWY

W (...)

1. Stanowiska stron

Pozwem z dnia 17 października 2014 r. (data stempla pocztowego k. 44) (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystąpiła przeciwko T. S. o zapłatę kwoty 856,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka podała, że pozwem tym dochodzi zapłaty należności, wynikających z nieuregulowanych faktur VAT, wystawionych za dostarczenie paliwa gazowego do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w R., na podstawie umowy kompleksowej dostarczania paliwa gazowego z dnia 30 grudnia 2010 roku. Podniesiono, że faktury były wystawiane na poprzedniego odbiorcę, ponieważ powódka nie została poinformowana o śmierci J. S.. Niemniej z załączonych do pozwu dokumentów wynika, że po jej śmierci odbiorcą paliwa gazowego był T. S. (pozew k. 2-3).

Zarządzeniem z dnia 4 listopada 2014 roku ustanowiono dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego T. S. kuratora w osobie M. Z., pracownika tut. Sądu (zarządzenie z dnia 4 listopada 2014 roku, k. 49).

Na rozprawie w dniu 16 stycznia 2015 roku pełnomocnik powoda nie stawił się, o terminie zawiadomiony prawidłowo, zaś kurator ustanowiony dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu wniósł o oddalenie powództwa w całości, jako nieudowodnionego oraz przedawnionego. Ponadto wniósł o przyznanie mu wynagrodzenia (protokół z rozprawy z dnia 16 stycznia 2015 roku, k. 57).

2. Stan faktyczny

(...)A. w W. dostarczało paliwo gazowe do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...). W związku z tym zostały wystawione następujące faktury na rzecz zmarłej J. S.:

- 1) Faktura VAT (...) z dnia 8 marca 2011 roku na kwotę 31,71 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 18 lipca 2011 roku (faktura, k. 9),
- 2) Faktura VAT (...) z dnia 8 marca 2011 roku na kwotę 31,71 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 19 września 2011 roku (faktura, k. 10),
- 3) Faktura VAT (...) z dnia 23 września 2011 roku na kwotę 36,90 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 16 stycznia 2012 roku (faktura, k. 11),
- 4) Faktura VAT (...) z dnia 23 września 2011 roku na kwotę 36,90 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 16 marca 2012 roku (faktura, k. 12),
- 5) Faktura VAT (...) z dnia 3 marca 2012 roku na kwotę 45,67 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 14 maja 2012 roku (faktura, k. 15),
- 6) Faktura VAT (...) z dnia 7 marca 2012 roku na kwotę 100,22 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 14 maja 2012 roku (faktura, k. 13),
- 7) Faktura VAT (...) z dnia 7 marca 2012 roku na kwotę 41,06 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 16 lipca 2012 roku (faktura, k. 16),

8) Faktura VAT (...) z dnia 7 marca 2012 roku na kwotę 43,12 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 17 września 2012 roku (faktura, k. 17),

9) Faktura VAT (...) z dnia 7 marca 2012 roku na kwotę 43,12 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 19 listopada 2012 roku (faktura, k. 18),

10) Faktura VAT (...) z dnia 7 marca 2012 roku na kwotę 43,12 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 18 stycznia 2013 roku (faktura, k. 19),

11) Faktura VAT (...) z dnia 7 marca 2012 roku na kwotę 45,20 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 19 marca 2013 roku (faktura, k. 20),

12) Faktura VAT (...) z dnia 14 marca 2013 roku na kwotę 39,58 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 4 kwietnia 2013 roku (faktura, k. 14),

13) Faktura VAT (...) z dnia 14 marca 2013 roku na kwotę 25,79 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 21 maja 2013 roku (faktura, k. 21),

14) Faktura VAT (...) z dnia 14 marca 2013 roku na kwotę 35,14 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 22 lipca 2013 roku (faktura, k. 22),

15) Faktura VAT (...) z dnia 14 marca 2013 roku na kwotę 35,14 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 18 września 2013 roku (faktura, k. 23),

16) Faktura VAT (...) z dnia 14 marca 2013 roku na kwotę 35,14 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 18 listopada 2013 roku (faktura, k. 24),

17) Faktura VAT (...) z dnia 4 marca 2014 roku na kwotę 80,14 zł (faktura, k. 25),

18) Faktura VAT (...) z dnia 21 maja 2014 roku na kwotę 00,00 zł (faktura, k. 26),

19) Faktura VAT (...) z marca 2014 roku na kwotę 42,29 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 19 maja 2014 roku (faktura, k. 27),

(faktury VAT k. 9-27).

Pismem z dnia 3 marca 2012 roku (...) S.A. z siedzibą w W. poinformowało (zmarłą) J. S. o naliczonych odsetkach od niezapłaconych należności za dostarczanie paliwa gazowego za okres od 23 lipca 2010 roku do 21 listopada 2011 roku w wysokości 13,49 zł

(pismo z dnia 3 marca 2012 roku, k. 31).

Pismem z dnia 4 marca 2014 roku (...) S.A. z siedzibą w W. poinformowało (zmarłą) J. S. o wysokości naliczonych odsetek od niezapłaconych należności za dostarczanie paliwa gazowego za okres od 19 lipca 2011 roku do 28 lutego 2013 roku na kwotę 39,58 zł. W tym samym dniu wygenerowano pismo, zgodnie z którym poinformowano J. S., że zaległość z tytułu naliczonych odsetek za nieuregulowanie należności w okresie od 1 marca 2013 roku do 31 stycznia 2014 roku, które opiewały na kwotę 56,64 zł

(pisma z dnia 4 marca 2014 roku, k. 29-30).

Na dzień 2 października 2014 roku wysokość odsetek naliczonych przez Powoda od niezapłaconych należności wynosiła 67,77 zł

(należne opłaty za nieterminowe płatności, k. 28).

Zgodnie z zaświadczeniem z dnia 20 listopada 2008 roku w lokalu nr (...) położonym w W. przy ul. 11 listopada 18A (punkt odbioru paliwa gazowego) nikt nie był zameldowany. W dniu 13 lutego 2009 roku (...) S.A. w W. zostało poinformowane przez zarządcę nieruchomości, że J. S. zmarła w dniu 20 sierpnia 1998 roku, zaś jej jedynym spadkobiercą, a zarazem właścicielem lokalu przy ul. 11 listopada 18A m. 13, jest T. S. - zamieszkały wówczas w W. przy ul. (...), a więc pod innym adresem niż podawany w fakturach punkt poboru paliwa gazowego. W dniu 7 lipca 2014 roku powód uzyskał informację, że T. S. został wymeldowany z lokalu przy ul. (...) w dniu 16 marca 2011 roku i brak jest danych o jego innym adresie zamieszkania lub pobytu chociażby czasowego.

Zgodnie z oświadczeniem sporządzonym 8 kwietnia 2014 roku, K. K. nabyła od T. S. lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w W., jednak z pisma nie wynika data sprzedaży.

(zaświadczenie z dnia 20 listopada 2008 roku, k. 5; oświadczenie z dnia 8 kwietnia 2014 roku, k. 6; pismo z dnia 9 lutego 2009 roku, k. 7; informacja z dnia 30 czerwca 2014 roku, k. 8).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrywał się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co do ich prawdziwości. Nadto powyżej opisany stan faktyczny w całości nie był sporny pomiędzy stronami. Wszystkie powołane okoliczności Sąd mógł zatem uznać za ustalone już tylko na samej zasadzie art. 229 i 230 k.p.c. Zgodnie z art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości co do swej zgodności ze stanem rzeczywistym, a w myśl art. 230 k.p.c., gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane.

3. Uzasadnienie prawne i motywacja rozstrzygnięcia

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i jako nieudowodnione zostało oddalone.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Stosownie zaś do art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii oraz do sprzedaży praw. Przez energię należy rozumieć wszelkie rodzaje lub postacie energii, które mogą być przedmiotem obrotu (energia elektryczna, niezależne źródła jej wytworzenia, energia cieplna, gaz, itp.) (por. Z. Banaszczyk [w:] K. Pietrzykowski, Kodeks cywilny. Komentarz do art. 450 – 1088, Warszawa 2005, Tom II, s.242). Z kolei art. 5 ust. 3 Prawa energetycznego stanowi: Dostarczanie paliw gazowych lub energii może odbywać się na podstawie umowy zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji tych paliw lub energii, zwanej dalej „umową kompleksową”; umowa kompleksowa dotycząca dostarczania paliw gazowych może zawierać także postanowienia umowy o świadczenie usług magazynowania tych paliw, a w przypadku ciepła, jeżeli jest ono kupowane od innych przedsiębiorstw energetycznych, powinna także określać warunki stosowania cen i stawek opłat obowiązujących w tych przedsiębiorstwach.

W piśmiennictwie wyrażono pogląd, zgodnie z którym umowa kompleksowa, o której mowa w art. 5 ust. 3 Prawa energetycznego, to w zasadzie umowa sprzedaży paliw gazowych lub energii, w której określono, że miejscem wydania rzeczy jest miejsce odbioru tych paliw lub energii przez odbiorcę z sieci (zob. J. Pokrzywniak, Uwagi o pojęciu umowy kompleksowej..., s. 20-21).

Stosownie zaś do brzmienia art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem postępowania dowodowego, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że strona powodowa w celu uzyskania korzystnego dla siebie wyroku powinna wykazać przysługującą jej względem pozwanego wierzytelność, jej wysokość (jak również

sposób wyliczenia dochodzonej należności) i źródło (podstawę). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach - art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak wyrok SN z 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96, opubl. w OSNC 1997/6-7/76).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zachodzi niezgodność pomiędzy oznaczonym w pozwie punktem odbioru paliwa gazowego, a dokumentami złożonymi do akt sprawy. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, iż dochodzona w niniejszym postępowaniu należność wynika z tytułu dostarczania paliwa gazowego do lokalu nr (...) przy ul. (...) w R. na podstawie umowy kompleksowej z dnia 30 grudnia 2010 roku. Tymczasem z załączonych do pozwu faktur wynika, iż sprzedaż ta miała miejsce do lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. W żadnym dokumencie nie pojawia się adres wskazany w uzasadnieniu pozwu. Już sama ta okoliczność, niewyjaśniona przez stronę powodową, poddawała w wątpliwość dochodzone pozwem roszczenie. Brak jakichkolwiek dowodów na zobowiązanie T. S. lub J. S., do zapłaty za sprzedaż i dostawę paliwa gazowego do lokalu położonego w R. przy ulicy (...). Nawet jednak jeśli powyższą rozbieżność potraktować jako niezamierzoną omyłkę osoby sporządzającej pozew, za oddaleniem powództwa przemawiały dalsze, ważkie argumenty.

Powód nie udowodnił źródła odpowiedzialności – nie przedstawił umowy, z której wywodzi swoje roszczenie i na istnienie której powołuje się w pozwie. Szereg dokumentów księgowych załączonych do pozwu nie może natomiast „zastąpić” umowy jako dokumentu źródłowego, kształtującego treść zobowiązania i warunkującego wynikającą z treści stosunku prawnego legitymację czynną i bierną w procesie. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II CNP 129/09 przekonująco wyjaśnił, że nie sposób w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne i przepisy prawa podatkowego w jakikolwiek sposób nie zmieniają tego, co wynika z treści art. 245 k.p.c. W każdym razie wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana. Przenosząc powyższy pogląd na grunt niniejszej sprawy, w ocenie Sądu powód nie wykazał stosunku prawnego z którego wywodzi dochodzone roszczenie.

Skoro zaś powód powołuje się na istnienie umowy zawartej w określonej dacie i na piśmie (powołując nawet w pozwie jej oznaczenie, a w fakturach wskazując nadany odbiorcy paliwa indywidualny numer klienta), to niepodobna bronić tezy o zawarciu umowy per facta concludentia, zwłaszcza że autor pozwu ani nie powołuje się na taki sposób nawiązania więzi obligacyjnej, ani też nie określa faktów przemawiających za przyjęciem zawarcia umowy w drodze dorozumianych czynności faktycznych.

W pozwie stwierdzono, że pozwany jest jedynym spadkobiercą po J. S.. Jednakowoż powód nie wskazał na fakt, że dochodzona pozwem kwota stanowi dług spadkowy, za który T. S. odpowiada zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego o spadkach. Abstrahując od faktu, że posiadanie przez T. S. przymiotu spadkobiercy po J. S. nie zostało prawidłowo dowiedzione wyłącznym dowodem tego faktu – odpisem postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku, mając na względzie fakt, że J. S. zmarła 20 sierpnia 1998 roku nie podobna uznać, aby roszczenia powoda powstałe i wymagalne (najwcześniejsze z nich) 19 lipca 2011 roku weszły w skład spadku po niej.

Oświadczenie K. K. z dnia 8 kwietnia 2014 roku, zgodnie z którym nabyła ona od pozwanego lokal nr (...) położony w W. przy ul. (...) nie stanowi dowodu świadczącego o odpowiedzialności pozwanego. Oświadczenie nabywcy lokalu nie jest dowodem istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy i nie potwierdza zasadności powództwa – wszak wskazuje ono jedynie na fakt nabycia lokalu od pozwanego, jednakże nie wynika z niego kiedy K. K. dokonała transakcji, a także kiedy przyjęła lokal do dyspozycji i czy uprzednio lokal ten zajmował pozwany.

Z treści oświadczenia wywieść należałoby jedynie, że 08 kwietnia 2014 roku T. S. nie był już właścicielem lokalu numer (...) przy ulicy (...). Z kolei z pisma zarządcy nieruchomości wnioskować należy, że choć pozwany 10 lutego 2009 roku był jeszcze właścicielem lokalu, odziedziczonego po matce, to w nim nie mieszkał (wskazano bowiem inny adres zamieszkania). Zameldowany był bowiem od 1959 roku przy ulicy (...) lok. 47, spod którego to adresu został wymeldowany w trybie administracyjnym 16 marca 2011 roku.

Powód, wbrew swoim twierdzeniom nie dowiódł, że T. S. był odbiorcą paliwa gazowego po śmierci matki. Co więcej, nie zostało wykazane, aby był nim w okresie, za który zostały wystawione faktury. W toku postępowania dowodowego ustalono, że pozwany nigdy nie był zameldowany w przedmiotowym lokalu. Ponadto powód w żaden sposób nie udowodnił, aby pozwany faktycznie z tego mieszkania korzystał, eksploatując m.in. paliwo gazowe. Sam fakt posiadania przymiotu właściciela nie przesądza o zamieszkiwaniu w danym lokalu i korzystaniu z paliwa gazowego. Co więcej, z zaświadczenia wystawionego w dniu 20 listopada 2008 roku (k. 5) wynika, że w lokalu numer (...) przy ulicy (...) nikt nie jest zameldowany.

Na marginesie należy wskazać, że powód co najmniej od dnia 12 lutego 2009 roku posiadał wiedzę o śmierci J. S. i sygnaturze przeprowadzonej sprawy spadkowej po niej, jednakże w dalszym ciągu wszelkie faktury były wystawiane na nią i to właśnie zmarła J. S. była wzywana do uregulowania należności z tych faktur wynikających.

Reasumując powyższe rozważania, w ocenie Sądu powód nie wykazał, aby łączyła go z pozwanym więź obligacyjna. Nie zostało udowodnione, aby pomiędzy stronami obowiązywała umowa o dostarczanie paliwa gazowego, nadto powód nie udowodnił, by pozwany stał się stroną tej umowy jako spadkobierca J. S., a także brak dowodu na to, że korzystał z lokalu, do którego paliwo było dostarczane, w okresie objętym żądaniem pozwu.

Odnosząc się do podniesionego przez kuratora zarzutu przedawnienia, stwierdzić należy, w pierwszej kolejności, że zarzut ten może być oceniany w stosunku do roszczeń, których istnienie (przysługiwanie powodowi względem pozwanego) zostało udowodnione, tymczasem w niniejszej sprawie tak się nie stało.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Istota przedawnienia polega na tym, że po upływie jego terminu ten, przeciwko komu roszczenie przysługuje, może uchylić się od jego zaspokojenia powołując się na upływ czasu.

Ogólne terminy przedawnienia roszczeń określa art. 118 k.c., w myśl którego, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Podzielając stanowisko, że umowa kompleksowa – zwłaszcza z perspektywy konsumenta – jest umową sprzedaży ze wskazaniem miejsca spełnienia świadczenia w punkcie odbioru paliwa, należy dojść do wniosku, że w zakresie przedawnienia roszczeń z tej umowy zastosowanie znajduje art. 554 k.c. Roszczenia wynikające z umów sprzedaży przedawniają się z upływem 2 lat. W tym samym terminie przedawniają się także roszczenia o odsetki. W uchwale z dnia 17.06.2003 r., III CZP 37/03, OSNC 2004, nr 5, poz. 70, Biul. SN 2003, nr 6, poz. 6, Wokanda 2003, nr 10, poz. 8, M. Praw. 2003, nr 14, poz. 626, Prok. i Pr. - wkł. 2004, nr 1, poz. 37, Orz.SP 2004, z. 5, poz. 57, M. Praw. 2004, nr 6, poz. 274, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że "roszczenie o odsetki za opóźnienie w zapłacie ceny wynikającej z umowy sprzedaży zawartej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawnia się z upływem lat dwóch, a zatem w terminie wynikającym z art. 554 k.c."

Na fakturach załączonych do pozwu zostały wskazane terminy płatności każdej z nich. Wskazane powyżej roszczenia z tytułu niezapłaconych faktur przedawniają się każdorazowo po upływie lat dwóch, licząc od dnia, na który przypadał termin płatności zgodnie z wystawioną fakturą VAT. Termin przedawnienia poszczególnych faktur upłynął więc z końcem dnia: 18 lipca 2013 roku (Faktura VAT (...), k. 9), 19 września 2011 roku (Faktura VAT (...), k. 10), 16 stycznia 2012 roku (Faktura VAT (...), k. 11), 16 marca 2012 roku (VAT (...), k. 12), 14 maja 2012 roku (Faktura VAT (...), k. 15; Faktura VAT (...), k. 13), 16 lipca 2012 roku (Faktura VAT (...), k. 16), 17 września 2012 roku (Faktura VAT (...), k. 17). Pozew inicjujący niniejsze postępowanie został natomiast wniesiony przez powoda w dniu 17 października 2014 roku. Przedawnieniem mogłyby zatem zostać objęte – gdyby zostały należycie dowiedzione - należności objęte fakturami, których termin płatności przypadał przed dniem 17 października 2012 roku.

O kosztach procesu należało rozstrzygać zgodnie z normą wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, uznając powoda za przegrywającego sprawę w całości. Na

koszty procesu złożyło się jedynie wynagrodzenie dla kuratora ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu w osobie pracownika tut. Sądu M. Z.. Zgodnie z §1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej nie może przekraczać stawek minimalnych przewidzianych przepisami określającymi opłaty za czynności adwokackie, a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny, przepisami określającymi opłaty za czynności radców prawnych. Zgodnie z § 6 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu stawka minimalna za prowadzenie sprawy przy wartości przedmiot sporu powyżej 500 zł do 1.500,00 zł wynosi 180 zł. Uwzględniając stopień zawłości sprawy i nakład pracy kuratora oraz obowiązujące stawki wynagrodzeń adwokatów Sąd przyznał kuratorowi M. Z. wynagrodzenie w kwocie 180 zł, nakazując jednocześnie pobrać od powoda tę kwotę tymczasowo wydatkowaną ze środków publicznych.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie wykonawcze:

Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda.